

STILLE TIJD

Thema: Israël volgens de Bijbel

- Probeer iedere dag specifiek tijd te maken voor een ontmoeting met Jezus Christus door het lezen en overdenken van zijn Woord.
- Bid, praat met Jezus en maak een paar korte aantekeningen in je map over deze bijbelgedeelten.
- Schrijf op wat je aanspreekt, wat je opvalt, wat je mooi of moeilijk vindt of wat je duidelijk wordt.

Dag 1 Exodus 19:3-6.
Israël is Gods kostbare oudtestamentische volk.¹

Dag 2 Deuteronomium 7:1-13a.
Israël hoort Gods verbond te houden.

Dag 3^{BS} Romeinen 11:1-36.
Israël volgens het Nieuwe Testament.

Dag 4 Ezechiël 34:1-31.
De Goede Herder gaat de slechte herders van Israël vervangen.

Dag 5 Ezechiël 36:16-28.
De Heer gaat Zelf ingrijpen om de onreinheid van Israël weg te nemen.

Dag 6 Ezechiël 37:1-28.
De terugkeer uit de ballingschap wordt gevolgd door een geestelijke opstanding.²

Dag 7 Jesaja 43:1-7.
De gelovigen in Israël (die vrijgekocht zijn) zijn door God geschapen tot zijn heerlijkheid.

Dag 8 Jesaja 49:1-10.
De Messias wordt 'Israël' genoemd.³

Dag 9 Jesaja 56:1-8.
Redding voor alle volken (vgl. Jesaja 54:1-12).

Dag 10 Jesaja 60:1-22.
De herbouw van Jeruzalem is figuurlijk.⁴

- Denk na over 2 Tessalonicenzen 2:13-14. Jij bent ook uitgekozen!
- Dank God die vóór de grondlegging van de wereld (Efeziërs 1:4-5) jou uitverkoren heeft om behouden te worden door het werk van de Heilige Geest en door jouw geloof in de waarheid die in de Bijbel geopenbaard wordt.
- Bid elke dag voor iemand of iets specifiek en zie uit naar wat God doet (Psalm 5:4).

STUDIE

Thema: Israël volgens de Bijbel

Lees studie 14 goed door voor de volgende bijeenkomst. Heb je er vragen over, schrijf ze op en mail ze naar je kringleider, dan gaan wij samen op zoek naar de antwoorden.

BIJBELSTUDIE

Thema: Israël volgens het Nieuwe Testament

Als je wilt, kun je alvast de bijbelstudie voor de komende bijeenkomst voorbereiden door het bijbelgedeelte een keer te lezen.

Gebruik hierbij de '5 stappen-methode' voor bijbelstudie. Het bijbelgedeelte is: **Romeinen 11:1-36**.

MEMORISATIE

Motivatie.

Jezus kende bijbelgedeelten uit zijn hoofd (Lucas 4:4-13). Jij ook?

Leer het onderstaande vers uit je hoofd of leer dat vers uit de vertaling die jouw voorkeur heeft.

ISRAËL

Romeinen 10:12

En er is geen onderscheid
tussen Joden en andere volken,
want ze hebben allen dezelfde Heer.
Hij geeft zijn rijke gaven
aan allen die Hem aanroepen.
Romeinen 10:12 (NBV)

¹ Maar onder voorwaarde dat Israël zich aan Gods verbond houdt.

² De geestelijke opstanding (Ezechiël 37:1-14) vindt plaats onder de heerschappij van de Messias (Ezechiël 37:15-28).

³ Jesaja 49:8b NBG zegt: "Ik zal U (de Messias) behoeden (Hebreeuws: 'als een schat bewaren') en U stellen tot een verbond voor het volk".

⁴ De herbouw van Jeruzalem is figuurlijk voor zowel het ideaal van de nieuwtestamentische Gemeente nu op aarde, als ook voor haar werkelijkheid op de nieuwe aarde (vgl. Openbaring 21:1-22:5).

14. Israël volgens de Bijbel

Het woord 'Israël' heeft verschillende betekenissen in de Bijbel. In het Oude Testament is 'Israël' de naam van de aartsvader Jakob (Genesis 32:29), een Arameeër (Deuteronomium 26:5) en de naam van het volk dat bestaat uit de natuurlijke afstammelingen van Jakob (Genesis 46:2-3; Exodus 19:3-6). Later is het de naam van het noordelijke koninkrijk bestaande uit tien van de twaalf stammen van het oorspronkelijke Israël (1 Koningen 12:19-21). Maar naast een natuurlijke betekenis (Romeinen 9:6a) heeft het woord 'Israël' ook een geestelijke betekenis in de Bijbel (Romeinen 9:6b).

A. 'Israël': natuurlijk en geestelijk

1. Het natuurlijke Israël: Gods theocratische volk en Gods verbondsvolk in het Oude Testament

In de tijd van het Oude Testament was het nationale of natuurlijke volk Israël het theocratische volk van God (zie studie 11). God heerste over Israël door middel van profeten, priesters, rechters en koningen (*Lees* Deuteronomium 17:14–18:22) om zo door Israël zijn verlossingsplan in de hele wereld te realiseren (Johannes 4:22; Romeinen 9:4-5; 15:8-9).

In de tijd van het Oude Testament was het nationale volk Israël ook het volk met wie God een verbond gesloten had (zie studie 6). Maar Israël zou alleen Gods 'heilige verbondsvolk' blijven onder voorwaarde dat ze God en zijn verbond zouden gehoorzamen (Exodus 19:3-6; Deuteronomium 7:6-8a; 26:18). Dan zou God Israël zegenen (Deuteronomium 28:1-2). Maar als Israël ongehoorzaam zou worden, dan zou God het volk met vervloeking treffen en hen als volk vernietigen (*Lees* Deuteronomium 27:15–28:68)! Helaas werd Israël ongelovig en ongehoorzaam (Hebreeën 4:2,6) en is het nationale volk Israël niet meer Gods theocratische volk en ook niet meer Gods verbondsvolk (Hosea 1:9). De gelovigen in de oudtestamentische periode (Jood zowel als niet-Jood) horen echter wel tot Gods theocratische verbondsvolk dat in de nieuwtestamentische periode uitgebreid wordt tot de gelovigen uit alle volken.

2. Het geestelijke Israël: Gods verlost volk in het Oude en Nieuwe Testament

De profeten in het Oude Testament zagen Israël in de eerste plaats als een geestelijke en niet als een nationale gemeenschap. 'Israël' was voor hen de gemeenschap die de HEER (Hebreeuws: JaHWeH) tot God had.

Gods volk bestond in hun ogen uit Israëlieten die hun knieën niet bogen voor afgoden (1 Koningen 19:18; vgl. Romeinen 11:4) of goden van andere godsdiensten (Exodus 20:3). Het bestond uit een 'rest' van het natuurlijke Israël (Jesaja 1:9; 10:20-22; Joël 3:5 of NBG 2:32; vgl. Romeinen 11:5). Deze 'rest' van Israël zou eens weer groter worden, maar dan alleen in geestelijke zin (Hosea 2:1-3; Micha 2:12-13; vgl. Johannes 10:16). God

beschouwt als zijn volk alleen mensen in het Oude Testament die met de misdaad breken (die zich van hun overtredingen bekeerden) (Jesaja 59:20-21) en die in Hem en zijn Messias geloofden en gehoorzaamden (*Lees* Psalm 2)! Alleen zulke Joden hoorden bij dit 'Israël' in geestelijke zin (Romeinen 9:6). Zij vormden het begin van 'Gods volk' in de betekenis van 'Gods verlost volk'. Zij werden door hun geloof gerechtvaardigd (Genesis 15:6; vgl. Habakuk 2:4). Maar ook de heidenen in de periode van het Oude Testament die leefden vóór en na het ontstaan van het natuurlijke Israël en die geloofden in de HEER en zijn beloofde Messias hoorden bij 'Gods (verlost) volk'. Denk aan Adam en Eva, Abel en Set, Henoeh (Genesis 5:22) en Noach (Genesis 6:9), Abraham en Sara, Isaak en Rebekka (*Lees* Hebreeën 11:4-20,39-40), Rachab de Kanaäniet (Jozua 2:1,11; 6:25), Ruth de Moabiet (Ruth 1:16; Matteüs 1:5) en de vreemdelingen, die zich tijdens en na de ballingschap bij Israël aansloten (Jesaja 56:3-8). Maar niet alle Joden uit het natuurlijke volk Israël (Romeinen 9:6a) hoorden. Bij Gods geestelijke volk Israël (Romeinen 9:6b)! Er waren veel Israëlieten die de Joodse godsdienst bedreven met een hart ver van God (*Lees* Jesaja 1:2-20). En er waren veel Israëlieten die afgoderij en onrecht pleegden, die de Messias verwierpen en die zich voortdurend verhardden tegen God. Tegen hen zei God: "Jullie zijn mijn volk niet meer en Ik zal er voor jullie niet meer zijn" (*Lees* Hosea 1:2-9). Zij werden uiteindelijk, net zoals alle andere niet-gelovigen buiten Gods volk gesloten (*Lees* Jesaja 65:1-7,11-17; vgl. Romeinen 10:16-21; Matteüs 8:11-12; 21:42-44; Matteüs 21:33-41 en Matteüs 25:31-46).

In het Nieuwe Testament wordt het woord 'Israël' ook gebruikt voor mensen, zowel Joden als niet-Joden, die geloven in de HEER, de enige ware en levende God die zich geopenbaard heeft in Jezus Christus (Romeinen 2:28-29; 1 Korintiërs 12:12-13; Galaten 6:14-16; Hebreeën 12:22-24; Jakobus 1:1; 1 Petrus 2:9-10). Zij horen ook bij 'Gods volk' in de betekenis van 'Gods verlost volk'. Ook hier gaat het om een 'geestelijk' Israël. Zij vormen 'de Gemeente' en zijn een voortzetting en uitbreiding van het geestelijke Israël uit het Oude Testament. Maar ook Israël werd in het Oude Testament een 'Gemeente' (Grieks: ekklesia) genoemd (Psalm 22:23 NBG; Psalm 107:32 NBG; 2 Kronieken 29:28 NBG; vgl. Matteüs 16:18 NBG). Het geestelijke volk 'Israël', d.w.z. Gods verlost volk, heeft in tegenstelling tot het natuurlijke volk 'Israël' God nooit verstoppen! Het geestelijke 'Israël' blijft voor eeuwig Gods theocratische verbondsvolk. God heeft zijn geestelijke volk 'Israël' voor eeuwig uitverkoren (*Lees* Romeinen 8:29-30,33; 9:6-18; 11:1-5,28-29; Efeziërs 1:4; 2 Tessalonicenzen 2:13-14; 2 Timoteüs 1:9-10) en geroepen door de verkondiging van het evangelie in zowel de oudtestamentische periode (Romeinen 10:18-21; Galaten 3:8; Hebreeën 4:1-3) als de nieuwtestamentische periode (Handelingen 13:44-49).

Sinds 1948 is 'Israël' ook de naam van een politieke staat in het Midden Oosten. Maar deze moderne staat Israël heeft geen bijzondere betekenis in de Bijbel, omdat vanaf de eerste komst van Jezus er binnen 'het volk van God' geen onderscheid meer is tussen Jood en Griek (Romeinen 10:12-13; Galaten 3:26-29; Efeziërs 2:14-18; 3:2-6; Kolossenzen 3:11-12)! Alle mensen, zowel Joden als niet-Joden, die Jezus Christus verwerpen als Messias, horen volgens het Nieuwe Testament niet tot 'het volk van God' (Lucas 10:16; Johannes 3:18,36; 5:23; 1 Johannes 2:23). Maar er zijn zowel Joden als christenen vandaag, die de staat Israël en het nationale (natuurlijke) volk Israël beschouwen als 'het uitverkoren volk van God'. Zij geloven dat God daar een apart plan mee heeft. De Bijbel echter leert anders. Hoewel in het Oude Testament nog geen duidelijk onderscheid gemaakt werd tussen het natuurlijke en geestelijke aspect van Israël, wordt het volgende wel duidelijk: gedurende de periode van het Oude Testament hoorden de natuurlijke Israëlieten bij Gods theocratische en Gods verbondsvolk, maar alle ongehoorzame of ongelovige Israëlieten hoorden niet bij Gods geestelijke en verlost volk! Vandaar dat we ook vandaag hetzelfde onderscheid moeten maken tussen het nationale en het geestelijke volk 'Israël' (Romeinen 9:6; 10:16-21; 11:1-10; 2 Korintiërs 6:16; Galaten 6:14-16; Jakobus 1:1; 1 Petrus 1:1; 2:9-10)!

B. 'Israël' in de oudtestamentische openbaring

1. Het Oude Testament: een versluierde openbaring

Gods spreken in het Oude Testament begint al bij Adam. Gods openbaring van Zichzelf, van de schepping, de zondvloed en de verspreiding van de mensen over de aarde (de toren van Babel) (Genesis 1-11) werd het beste bewaard d.m.v. de profeten van het volk Israël, door wie God vanaf Jakob tot Jezus sprak. God voltooide zijn spreken pas volledig in Jezus Christus (Hebreeën 1:1-2). Jezus zegt dat Gods openbaring in het Oude Testament ('de Wet en de Profeten') in Hem vervuld werd (Matteüs 5:17). Daarom kon alleen Jezus de volle betekenis van het Oude Testament aan zijn apostelen uitleggen (Lucas 24:25-27,44-45)! Daarom wordt Gods bedoeling met de profetieën, beloften en de gebeurtenissen met betrekking tot Israël in het Oude Testament pas volkomen duidelijk in het Nieuwe Testament (2 Korintiërs 3:14)! Dan blijken ze *een veel hogere, vollere en verderstreckende geestelijke betekenis* te hebben, omdat God vanaf het begin alle volken in de wereld voor ogen had (Genesis 3:15; 12:3)! Maar het 'geheimenis', dat de gelovigen uit de niet-Joodse volken op gelijke wijze als de Joodse gelovigen in Israël mede-erfgenamen van het geestelijke Israël zouden worden (Romeinen 8:16-17; Efeziërs 2:11-22; 3:3-6), had God in het Oude Testament nog niet aan de profeten geopenbaard.

God openbaarde de verlossing die komen zou enkel in 'schaduw' (beelden) en vormen, die het volk Israël toen kon begrijpen (Kolossenzen 2:16-17). Er ligt zodoende een sluier over de oudtestamentische profetieën, die alleen in Christus weggenomen kan worden (2 Korintiërs 3:15-16; 1 Petrus 1:9-12).

De openbaring in het Oude Testament was *een voorbereiding en voorafschaduw* van Gods ene verlossingsplan dat in het Nieuwe Testament met de komst van Jezus in vervulling ging en pas voltooid zal worden bij zijn terugkomst. Daarom moet Gods openbaring in het Oude Testament altijd uitgelegd worden aan de hand van Gods openbaring in het Nieuwe Testament!

2. De profetieën: beeld (schaduw) en werkelijkheid

De profeten van Israël wisten dat God het heil ook naar de andere volken op aarde zou brengen, maar ze dachten dat deze heidenen zich dan moesten aansluiten bij het theocratische volk Israël (Zacharia 8:20-23). Omdat God zijn verlossingsplan nog niet volledig, en enkel in beelden geopenbaard had aan de profeten, beschreven ze de verlossing die zou komen als iets wat alleen in en door het natuurlijke volk Israël zou gebeuren. Het land Israël, de berg Sion, de stad Jeruzalem, de tempel, de ceremoniën, de priesters, de profeten en de koningen in het Oude Testament waren allemaal beelden van of verwijzingen naar de werkelijkheden, die later in Christus zouden komen (Kolossenzen 2:17; Hebreeën 8:5; 9:7-10,23-24; 10:1-4)! Zo beschreven de profeten bijvoorbeeld de 'toekomstige terugkeer of bekering tot God' (Marcus 1:1-3) in beelden als 'de terugkeer uit de ballingschap' naar het land (Jesaja 40:3). Ze beschreven de heropbouw van Gods volk als 'de heropbouw van Israël, Jeruzalem en de tempel' (Joël 3:1,20 NBG). Ze beschreven 'het Koninkrijk van God boven alle volken met Christus op de troon' (Matteüs 8:11-12; 13:36-43; 21:33-44; 1 Korintiërs 15:25) als 'het herstelde koninkrijk van Israël' met koning David op de troon (Jeremia 23:5-6; Ezechiël 17:22-24; vgl. Handelingen 1:6). Ze spraken over 'Gods uitverkoren volk' (1 Petrus 2:9-10; Titus 2:14) als zijnde 'het volk Israël' (Jesaja 41:8; Amos 3:2-3) en nog niet als 'Gods volk bestaande uit alle gelovigen uit alle volken op aarde'. Ze beschreven het laatste oordeel in het beeld van Gods oordeel over alle heidense volken (Joël 4:1). Ze beschreven het laatste oordeel in het licht van Gods oordeel over alle heidense volken (Joël 4:1). Ze beschreven 'de toekomstige nieuwe hemel en aarde' (Romeinen 4:13; 2 Petrus 3:13) (*Lees* Openbaring 21:1-22:6) in beelden van de heropbouw van het nieuwe land Israël (Jesaja 65:17-19; 66:22; Joël 4:17-20) (*Lees* Jesaja 60:1-5,10-22). De werkelijke betekenis van de beelden werd pas in het Nieuwe Testament geopenbaard!

3. De profetieën: verwachte tijd en werkelijke tijd

De profeten stelden Gods verlossingswerk voor als iets wat plaats zou vinden in 'de eindtijd' ('de laatste dagen'), tegelijk met de nationale bevrijding van het volk Israël uit de ballingschap. Ze beschrijven daarom alle gebeurtenissen in de eindtijd alsof ze kort op elkaar zouden plaatsvinden. Ze konden zien dat bepaalde gebeurtenissen zouden gebeuren, maar ze konden niet zien wanneer en hoe. Dat had God niet aan hen geopenbaard (Handelingen 1:5-6). Dat werd pas in de nieuwtestamentische periode geopenbaard (1 Petrus 1:9-12).

Gods openbaring in het Nieuwe Testament toont echter aan dat al deze 'gebeurtenissen in de eindtijd' in werkelijkheid eeuwen uit elkaar liggen! 'De eindtijd' is de periode tussen de eerste komst van Jezus Christus en zijn terugkomst. *De eindtijd begint* met de eerste komst van Jezus Christus. De eerste komst van Jezus Christus vond plaats 'bij de voltooiing van de tijden' (Hebreeën 9:26). 'Het teken' voor de komst van het Koninkrijk van God in haar eerste fase was dat Jezus Christus 'de satan bond' (Matteüs 12:28-29). De uitstorting van de Heilige Geest vond plaats 'aan het einde der tijden' (Handelingen 2:17). *De eindtijd eindigt* met de terugkomst van Jezus Christus. Er zijn specifieke tekenen voor de terugkomst van Jezus Christus 'bij de voltooiing van deze wereld' (Matteüs 24:3) of 'het einde van de tijd' (2 Petrus 3:3-4). De opstanding uit de dood (Johannes 6:39) en het laatste oordeel (Johannes 12:48) zullen plaatsvinden 'op de laatste dag'. De oogst en de komst van het Koninkrijk van God in haar finale fase (namelijk, de nieuwe hemel en aarde) zal plaatsvinden 'bij de voltooiing van deze wereld' (Matteüs 13:39-43). De heilshistorische gebeurtenissen 'in de eindtijd' liggen in werkelijkheid eeuwen uit elkaar!

4. Israël en de andere volken

In het Oude Testament werden de niet-Joodse volken als 'vijanden' van Gods volk beschouwd. Dit was omdat ze vaak afgoderij pleegden en herhaaldelijk 'Gods volk' probeerden te vernietigen (*Lees* Deuteronomium 7:1-11). Daarom verkondigden de profeten dat 'Gods volk' gered zou worden, maar dat de niet-Joodse volken geoordeeld zouden worden (Joël 3:5; 4:1-2,12-15; 2:32 NBG; 3:1-2,12-15; vgl. Handelingen 2:20-21).

Het Nieuwe Testament openbaart dat de tegenstelling in het Oude Testament tussen 'Israël' en 'de niet-Joodse volken' enkel *een beeld* was van de tegenstelling tussen 'de Gemeente (Kerk)' en 'de zondige wereld' (1 Johannes 2:15-17) (*Lees* Johannes 15:18-25; Openbaring 12:1-17; 20:8-9). Zo is ook het ware volk 'Israël' in het Oude Testament enerzijds het beeld en anderzijds het begin van 'Gods volk' in het Nieuwe Testament, dat bestaat uit gelovigen uit alle volken in de wereld (Galaten 6:16; Jakobus 1:1; 1 Petrus 1:1-2; 2:9-10; Openbaring 5:9-10) (*Lees* Efeziërs 2:11-22; 3:4-6).

C. 'Israël' in de nieuwtestamentische openbaring

1. Het natuurlijke en geestelijke Israël

Zowel Jezus als de apostelen in het Nieuwe Testament zagen hun eigen volk Israël in de eerste plaats als een geestelijke en niet als een nationale gemeenschap. Jezus Christus maakte onderscheid tussen Joden die het Koninkrijk van God zouden ontvangen en Joden die buiten het Koninkrijk van God gesloten zouden worden (Matteüs 8:11-12; 21:42-44; 23:13; Johannes 1:47) (*Lees* Johannes 6:60-66; 8:30-47). Ook de apostelen maakten onderscheid. Volgens hen horen niet alle mensen uit het natuurlijke volk Israël tot het geestelijke Israël (Romeinen 2:28-29; 9:6,27,31). Velen uit het natuurlijke volk Israël zullen vergaan, maar 'het uitverkoren deel' uit elke generatie van het natuurlijke volk Israël zal behouden worden. Zo zal God zijn beloften aan het ware Israël houden en zo zal 'heel (geestelijk) Israël' behouden worden (Romeinen 11:5,26a).

Gods geestelijke Israël uit het Oude Testament wordt dus *niet opgeheven of vervangen, maar wordt voortgezet op een hoger plan en enorm uitgebreid* met de gelovigen uit de andere volken (*Lees* Jesaja 54:1-14a). Het oudtestamentische 'Gemeente' (Grieks: ekklesia), Israël, (Psalm 107:32 NBG) vindt zo haar vervulling in de nieuwtestamentische Gemeente (Grieks: ekklesia) van Jezus Christus (Matteüs 16:18)!

2. 'Gods volk' kent geen onderscheid!

Sinds Jezus zijn verlossingswerk aan het kruis voltooid heeft, maakt God geen onderscheid meer tussen het natuurlijke volk Israël en de andere volken in de wereld (Romeinen 10:12; 1 Korintiërs 12:13; Galaten 3:28; Efeziërs 2:11-22; Kolossenzen 2:11; 1 Petrus 2:9-10). Bestudeer maar eens de volgende bijbelgedeelten:

- **Vergelijk** Matteüs 10:5-7 met Matteüs 28:18-20. Vóór de kruisiging begint Jezus zijn werk met zijn oudtestamentische volk, maar na de kruisiging zet Hij het voort en breidt Hij het uit naar alle volken!
- **Vergelijk** Matteüs 21:42-43a met Matteüs 21:43b. Vóór de kruisiging voorspelt Jezus dat het Koninkrijk van God van het natuurlijke Israël weggenomen zou worden. Het Koninkrijk van God zou aan anderen gegeven worden, die de vruchten daarvan zouden dragen. Vgl. Matteüs 8:10-12.
- **Vergelijk** Johannes 1:11 met Johannes 1:12-13; 12:31-32. Het natuurlijke volk, Israël, had Jezus niet ontvangen, maar veel wedergeboren mensen uit alle volken hebben Hem wel ontvangen.
- **Vergelijk** Johannes 3:18b,36b met Johannes 3:18a,36a. De scheidslijn tussen wie Gods volk is en wie niet, is niet natuurlijk, maar geestelijk, namelijk geloof in de Messias, Jezus Christus en wedergeboorte (Johannes 3:3-8).

- **Vergelijk** Romeinen 2:25a met Romeinen 2:25b-29. (Handelingen 15:1; Romeinen 4:9-12; Galaten 6:12-16; Filippenzen 3:2-3; Kolossenzen 3:11). Het maakt niet meer uit of iemand een besneden persoon uit het Joodse volk is of een onbesneden persoon uit een ander volk. Het gaat erom of iemand besneden is van hart (wedergeboren). Dat is het teken dat iemand in Gods ogen een echte 'Jood' is. Alleen iemand die echt (d.w.z. geestelijk en niet alleen maar uiterlijk) tot Gods volk behoort, zal zijn 'lof' van God ontvangen.
- **Vergelijk** Romeinen 9:4-5 met Romeinen 9:6-9. Mensen in het Oude en Nieuwe Testament worden kinderen van God op grond van Gods belofte, niet op grond van natuurlijke afstamming (Johannes 1:11-13).
- **Vergelijk** Romeinen 9:10-11a met Romeinen 9:11b-13. Mensen in het Oude en Nieuwe Testament worden kinderen van God op grond van Gods soevereine uitverkiezing en roeping (2 Tessalonicenzen 2:13-14; 2 Timoteüs 1:9-10), niet op grond van eigen werken (Efeziërs 2:8-9).
- **Vergelijk** Romeinen 9:17 met Romeinen 9:14-16,18. Mensen in het Oude en Nieuwe Testament worden kinderen van God op grond van Gods soevereine wil en barmhartige en genadige ontferming (Efeziërs 1:4-5) en niet op grond van eigen vrije wil of gehoorzaamheid (Romeinen 8:7-8).
- **Vergelijk** Romeinen 10:21 met Romeinen 10:20. Het natuurlijke volk Israël was opstandig en ongehoorzaam aan de enige ware en levende God. Maar de andere volken in de wereld vonden God juist wel.
- **Lees ook:** Romeinen 3:21-22; 10:12-13; Galaten 3:28; Efeziërs 2:11-22; 3:4-6.

3. Er is in de Bijbel maar één 'volk van God'!

Er is maar één weg tot de Vader (Johannes 14:6); één Heer (Handelingen 10:34-36), één wortel van een olijfboom (Romeinen 11:16-18), één fundament (1 Korintiërs 3:11), één Hoofd (Efeziërs 1:9-10,22), één Geest door wie vroegere Joden en niet-Joden nu toegang hebben tot God de Vader (Efeziërs 2:18), één God (Romeinen 3:29-30), één Heer, één Geest, één geloof, één hoop, één doop (Efeziërs 4:4-6), één evangelie (Galaten 1:8; 3:8), één Middelaar tussen God en mensen (1 Timoteüs 2:5), één offergave die de heiligen volmaakt (Hebreeënen 10:14) en één wetgever en rechter (Jakobus 4:12).

Het gaat in de Bijbel dus niet om twee 'volken van God' (Israël en de Gemeente), maar om één volk van God dat bestaat uit gelovigen uit het natuurlijke volk Israël en gelovigen uit alle andere volken in de wereld! Het gaat om één wijngaard (Matteüs 21:41-43), één kudde (Johannes 10:16), één lichaam (1 Korintiërs 12:12-13), één man waaraan één bruid verbonden wordt (2 Korintiërs 11:2), één (volk) in Christus dat bestaat uit mensen die vroeger Joden of niet-Joden waren (Galaten 3:28), één nieuwe mens geschapen uit mensen die vroeger Joden of niet-Joden waren (Efeziërs 2:14-15), één huis, één tempel, één woning Gods (Efeziërs 2:19-22), één erfenis (Efeziërs 3:6), één volk (1 Petrus 2:9-10; 2 Korintiërs 6:16) en uiteindelijk één nieuw Jeruzalem of één bruid als Gods volk op de één nieuwe aarde (Openbaring 21:1-3,9-10,12-14).

De gelovigen uit alle natuurlijke volken, inclusief het natuurlijke Israël, moeten alles doen om "deze eenheid te bewaren" (Johannes 17:20-23; Efeziërs 4:3)!